

Súd: Okresný súd Michalovce
Spisová značka: 11Csp/74/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0018202919
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Sabadošová
ECLI: ECLI:SK:OSMI:2019:0018202919.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Michalovce, sudkyňa JUDr. Tatiana Sabadošová v právnej veci žalobcu M. A., nar. XX.X.XXXX, bytom A. Č.. XXX zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Michalovčíkom so sídlom Makovická 768/20, 089 01 Svidník, IČO: 42 230 691 proti žalovanej BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA so sídlom Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzska republika zapísaná v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č.542 097 90 na území Slovenskej republiky konajúca prostredníctvom BNP PARIBAS BERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky so sídlom Karadžičova 2, 821 08 Bratislava, IČO: 47 258 713 zastúpená Advokátskou kanceláriou Nagyová Tenkač, s.r.o. so sídlom Ružinovská 42, 821 01 Bratislava, IČO: 36 862 169, o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 4.252,35 € s prísl. takto

rozhodol:

I. U r č u j e, že zmluvná podmienka v Žiadosti/Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa XX.XX.XXXX, časť C) Kreditná karta, v znení: „Ďalej žiadam, aby ma spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a.s., zaradila do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytla mi úverový rámec vo výške 20.000,- Sk (663,88 EUR) a vydala kreditnú kartu na moje meno. Beriem na vedomie, že moja žiadosť o vydanie kreditnej karty bude posudzovaná najmä na základe údajov uvedených v žiadosti o poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru a priebehu jeho splácania a že v prípade, že po vyhodnotení aktuálnej situácie nebude možné vyhovieť tejto žiadosti v plnom rozsahu, môže CETELEM SLOVENSKO a.s. zmeniť navrhovanú výšku úverového rámca na ňou stanovenú nižšiu výšku. Zaväzujem sa splácať čerpaný úver a príslušné náklady v pravidelných mesačných splátkach vo výške minimálne 5% mne poskytnutého úverového rámca, ak nebude dohodnuté inak, a to i telefonicky. Súhlasím s platbami uvedenými v časti. Termín splatnosti je 10. deň v mesiaci, ak nie je dohodnuté inak, a spôsob splácania je zhodný s možnosťou zvolenou v časti B).“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

II. U r č u j e, že zmluvná podmienka v Žiadosti/Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa XX.XX.XXXX, časť Splnomocnenie, v znení: „Klient/ka ako splnomocniteľ splnomocňuje spoločnosť CETELEM SLOVENSKO, a.s. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t.j. aby v mojom mene uznala môj záväzok voči spoločnosti CETELEM SLOVENSKO a.s. z tejto zmluvy o úvere a uznala môj záväzok uhradiť všetky náklady súvisiace so spísaním notárskej zápisnice, tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre exekúciu podľa ustanovenia § 41 ods. 2 zákona č 233/1995 Z.z., v znení neskorších právnych predpisov na celý môj majetok, do výšky vzniknutej pohľadávky alebo jej zostatku v prípade čiastočného splatenia dlhu, vrátane príslušenstva a zmluvných pokút. Notárska zápisnica bude obsahovať právny záväzok, označenie osoby oprávnenej a osoby povinnej, právny dôvod, predmet, dobu plnenia a súhlas osoby povinnej s vykonateľnosťou notárskej zápisnice a bude preto titulom pre exekúciu podľa ustanovenia § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších právnych predpisov.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Žalovaná j e p o v i n á vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 4.252,35 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.252,35 € od 12.5.2018 do zaplatenia do 3 (troch) dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. P r i z n á v a žalobcovi náhradu trov konania voči neúspešnej žalovanej v pomere 100%.

o d ō v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou doručenu do elektronickej schránky súdu dňa 4.5.2018 domáhal proti žalovanému aby súd rozhodol rozsudkom tak ako je to uvedené vo výrokovvej časti rozsudku. Žalobu odôvodnil tým, že na základe Žiadosti/Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 04.11.2008 bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 150.000,- Sk (4.979,09 €), so 72 mesačnými splátkami vo výške 3.407,- Sk (113,09 €), ročnou úrokovou sadzbou 15,30 %, RPMN 20,33 %, priemernou RPMN 16,64 % a s celkovými nákladmi 98.304,- Sk (3.263,10 €) (ďalej len „Zmluva o úvere“). Na základe tejto zmluvy o úvere mala byť žalobcovi vyplatená výška úveru 150.000,- Sk (4.979,09 €), avšak žalovaný si hneď z výšky poskytnutého úveru stiahol poplatok za uzavretie zmluvy vo výške 3.000,- Sk (99,58 €) (viď bod B Zmluvy o úvere), teda žalobcovi bola vyplatená len suma vo výške 147.000,- Sk (4.879,51 €). Zo strany žalobcu ako dlžníka bola žalovanému ako veriteľovi doposiaľ na vrátenie úveru zaplatená suma spolu vo výške 9.131,86 €. Uviedol, že Zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom ako dlžníkom a spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom a dodávateľom je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou, keďže v tomto prípade išlo o poskytnutie peňažných prostriedkov žalovaným ako veriteľom žalobcovi ako dlžníkovi a spotrebiteľovi, na základe Zmluvy o úvere a jedná sa o spotrebiteľský úver. Platí právna úprava zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (platný a účinný v čase uzavretia Zmluvy). Tvrdil, že Zmluva o úvere neobsahuje zákonné náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. e), g) a i) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a preto je predmetný spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z.). Jedná sa o e/ celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, g/ konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru a i/ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ďalej tvrdil, že Zmluva o úvere obsahuje aj neprijateľné zmluvné podmienky. V texte predtlačeneho formulára, v časti C) Kreditná karta Žiadosti/Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 04.11.2008 je uvedené navyše malým nečitateľným písmom: „Ďalej žiadam, aby ma spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a.s., zaradila do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytla mi úverový rámec vo výške 20 000,- Sk (663,88 EUR) a vydala kreditnú kartu na moje meno. Beriem na vedomie, že moja žiadosť o vydanie kreditnej karty bude posudzovaná najmä na základe údajov uvedených v žiadosti o poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru a priebehu jeho splácania a že v prípade, že po vyhodnotení aktuálnej situácie nebude možné vyhovieť tejto žiadosti v plnom rozsahu, môže CETELEM SLOVENSKO a.s. zmeniť navrhovanú výšku úverového rámca na ňou stanovenú nižšiu výšku. Zaväzujem sa splácať čerpaný úver a príslušné náklady v pravidelných mesačných splátkach vo výške minimálne 5% mne poskytnutého úverového rámca, ak nebude dohodnuté inak, a to i telefonicky. Súhlasím s platbami uvedenými v časti. Termín splatnosti je 10. deň v mesiaci, ak nie je dohodnuté inak, a spôsob splácania je zhodný s možnosťou zvolenou v časti B.“ Ďalej v závere Žiadosti/Zmluvy o poskytnutie spotrebiteľského úveru zo dňa 04.11.2008 - Splnomocnenie je uvedené: „Klient/ka ako splnomocniteľ splnomocňuje spoločnosť CETELEM SLOVENSKO, a.s. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t.j. aby v mojom mene uznala môj záväzok voči spoločnosti CETELEM SLOVENSKO a.s. z tejto zmluvy o úvere a uznala môj záväzok uhradiť všetky náklady súvisiace so spísaním notárskej zápisnice, tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre exekúciu podľa ustanovenia § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z., v znení neskorších právnych predpisov na celý môj majetok, do výšky vzniknutej pohľadávky alebo jej zostatku v prípade čiastočného splatenia dlhu, vrátane príslušenstva a zmluvných pokút. Notárska zápisnica bude obsahovať právny záväzok, označenie osoby oprávnenej a osoby povinnej, právny dôvod, predmet, dobu plnenia a súhlas osoby povinnej s vykonateľnosťou notárskej zápisnice a bude preto titulom pre exekúciu podľa ustanovenia § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších právnych predpisov“. Tvrdil, že touto formulárovou zmluvou o úvere bol žalobcovi ako spotrebiteľovi takýto iný právny úkon nanútený popri právnom úkone, ktorý bol v danom okamihu vo sfére žalobcovho záujmu (získanie úveru). Ide tak o nedostatok vôle žalobcu ako konajúcej osoby, spotrebiteľa, vstúpiť do iného zmluvného vzťahu so žalovaným. Zdôraznil, že primárnou pohnútkou žalobcu bolo iba získanie úveru, pričom žalobca musel podpísať celú predloženú predtlač listiny - návrhu Zmluvy o úvere. Úver upravený v časti C) Kreditná karta Zmluvy o úvere je diametrálne odlišný právny vzťah od vzťahu, o ktorý mal žalobca záujem, pričom tento mal vzniknúť v budúcnosti, po zhodnotení platobnej disciplíny žalobcu v prípade ponúkaného úveru. Takýto postup žalovaného považuje za nekalú obchodnú praktiku (definovanú v súčasnosti ustanovením § 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa) a poukazujúc na tieto dôvody je takýto právny úkon časť C) Kreditná

karta Zmluvy o úvere neplatný. Pojem neprijateľná podmienka vychádza z predpokladu, že ide o zmluvnú podmienku, ktorá napriek požiadavke dobrej viery spôsobuje materiálnu disproporciu ku škode spotrebiteľa (čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS). Túto skutočnosť je súd povinný preveriť z úradnej moci (Rozsudok SD EÚ z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98), a teda v tomto prípade sa nedá uvažovať o výsostnom práve spotrebiteľa, ktorý by nebol viazaný neprijateľnou podmienkou len za stavu, kedy by sa výslovne určenia jej neplatnosti domáhal (§ 3 ods. 5 veta prvá zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Neprijateľná podmienka je absolútne neplatná (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka) a to samozrejme bez ohľadu na iniciatívu spotrebiteľa. Poukázal na to, že s týmto stavom sa vyporiadal aj SD EÚ v Rozsudku z 21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, keď uviedol, že „Národná právna úprava, ktorá národnému súdu v rámci konania o žalobe podanej poskytovateľom spotrebiteľského úveru proti spotrebiteľovi a spočívajúcej na zmluve medzi nimi uzavretej, znemožňuje po uplynutí premlčacej lehoty z úradnej povinnosti alebo na základe podnetu spotrebiteľa určiť, že podmienka obsiahnutá v zmluve medzi nimi uzavretej, je v rozpore so smernicou Rady 93/13/EHS.“ Tiež poukázal aj na výklad § 53a Občianskeho zákonníka, tak ako ho vyjadril Krajský súd Banská Bystrica v rozsudku zo dňa 10.09.2013, sp. zn. 14Co/321/2012, podľa ktorého: „Ustanovením § 53a OZ sa do právneho poriadku zavádza i keď nepriamo precedenčný charakter súdneho rozhodnutia v spotrebiteľských veciach, pretože sa ním rozširuje pôsobnosť súdneho rozhodnutia v konkrétnej veci na všetky zmluvné vzťahy, v ktorých dodávateľ použil tú istú, alebo obdobnú zmluvnú podmienku. Z ustanovenia § 53a OZ vyplýva pre dodávateľa povinnosť zdržať sa používania zmluvnej podmienky, ktorú súd v akomkoľvek súdnom konaní označil za neprijateľnú, alebo neprijateľnosť zmluvnej podmienky vyplýva zo samotného rozhodnutia.“ Z rozhodnutí týkajúcich sa tejto problematiky osobitne poukázal na Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 14.11.2013, sp. zn. 19Co/31/2013: „Žalovaný v priebehu konania tvrdil, že poskytol žalobcovi úver s úverovým rámcem vo výške 30.000,- Sk (995,82 eur), pričom zmluvu o poskytnutí úveru v predmetnej výške, s uvedením jej podstatných náležitostí v zmysle citovaného ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, nepredložil. V danom prípade teda možno jednoznačne súhlasiť so správnym záverom prvostupňového súdu o tom, že žalovaný okrem úkonu, ktorý bol v okamihu uzavretia zmluvy č. xxxxxxxxxxxxxx za účelom kúpy tovaru vo sfére záujmu žalobcu, vnútil žalobcovi aj iný úkon. Konanie žalovaného tak malo vyvolať dojem, ako keby žalobcovi mal byť poskytnutý jeden úver, no v skutočnosti mali byť poskytnuté úvery dva. K odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd konštatuje, že žalovaný nijako nepreukázal svoje tvrdenie, že by zmluva o revolvingovom úvere bola medzi účastníkmi, t. j. žalobcom a žalovaným, uzavretá platne. Len samotná okolnosť, že žalobca podpísal zmluvu o úvere č. xxxxxxxxxxxxxx neznamena, že došlo aj k platnému uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere. Zmluva o revolvingovom úvere totiž postráda akékoľvek náležitosti, ktoré pre takýto právny úkon zákon vyžaduje. Žalovaný nijako nepreukázal opak toho, čo vyplýva z daného skutkového stavu, a to, že úmysel žalobcu bol získať iba úver na nákup spotrebiteľského úveru. Inú vôľu žalobcu žalovaný nijako nepreukázal. Nepreukázal tak ani to, aby došlo k platnému uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere. Náležitosť pre platný právny úkon museli byť uzavreté písomne. Ďalšie prípadné ústne dojednania nemôžu neplatný právny úkon zmeniť na platný. Pri písomnom právnom úkone chýba vôľa žalobcu uzavrieť aj iný úver, ako úver na notebook. K odvolacej námietke žalovaného je potrebné ešte dodať, že žiadny z príslušných právnych predpisov nezakazuje možnosť, aby na základe jednej písomnej úverovej zmluvy bolo dojednaných viacero úverov. Uvedené síce nie je vylúčené, avšak vo vzťahu ku každej z takto uzavretých zmlúv platí, že musí spĺňať zákonom stanovené náležitosti. Vzhľadom na okolnosti danej veci, t. j. na spôsob, akým k „uzavretiu“ revolvingového úveru v danom prípade malo dôjsť, s tvrdením žalovaného, že dotknutá úverová zmluva spolu s úverovými zmluvnými podmienkami požiadavku formálnych a obsahových náležitostí spĺňa, nie je možné súhlasiť. Vo vzťahu k uvedenému je právne bezvýznamným argument žalovaného, že zmluva o revolvingovom úvere je platnou a došlo aj k jej účinnosti, a to vzhľadom na to, že žalobca kartu aktivoval a čerpal z nej finančné prostriedky. K uvedenému považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že vzhľadom na to, ako žalovaný pri uzavretí zmluvy postupoval, možno vyvodiť z jeho konania aj znaky nekalosti. Nekalé konanie v spoločenských vzťahoch, nevynímajúc občianskoprávne vzťahy, je v rozpore s dobrými mravmi, a ako také nemôže požívať právnu ochranu. V prejednávanej veci nepochybne ide o spotrebiteľský vzťah medzi účastníkmi konania, kedy je zákonné poskytnúť spotrebiteľovi náležitú ochranu, čo predmetným rozhodnutím bolo zrealizované. K odvolacej námietke žalovaného, že v predmetnej veci nie je daný naliehavý právny záujem, odvolací súd konštatuje, že táto odvolacia námietka je nedôvodná vzhľadom k tomu, že žalobca by mal splácať žalovanému úver a tento je neplatne uzavretý.“ Poukázal ďalej aj na rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 15.11.2011, sp. zn. 14C/86/2011, ktorý uviedol, že: „Preto súd zastáva názor, že zmluvné ustanovenie - resp. zmluvná podmienka, ktorou automaticky podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere na obstaranie veci spotrebiteľ

žiada aj o poskytnutie kontokorentného úveru (ak chce získať úver na kúpu tovaru je donútený fakticky žiadať aj o zaradenie do zoznamu žiadateľov), je v rozpore s ust. § 6 ods. 1 druhá veta zák. č. 634/1992 Zb., nakoľko nepriamo je viazané poskytnutie spotrebiteľského úveru na obstaranie vecí (úhradu kúpnej ceny) na žiadosť o poskytnutie kontokorentného úveru, o ktorý žiada spotrebiteľ v danej zmluve - návrhu automaticky bez možnosti odmietnutia. Uvedená zmluvná úprava spôsobuje následky, že pokiaľ by spotrebiteľ nechcel žiadať o uzatvorenie zmluvy o poskytnutí kontokorentného úveru, nemohol by uzatvoriť zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pretože predtlačené ustanovenie zmluvy ktorou sa žiada o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie kontokorentného úveru nie je možné vylúčiť. Nie je pritom podstatné či bude alebo nebude aj kontokorentný úver poskytnutý, nakoľko poskytnutie závisí výslovne od rozhodnutia veriteľa. Zároveň nie je ani podstatné či aj dôjde k čerpaniu kontokorentného úveru a následnému vzniku povinnosti splácať úver a s tým spojené úroky a poplatky a viazanosť zmluvných povinností spotrebiteľa na „prvé použité karty“, pretože fakticky schválením „žiadosti“ a poskytnutím kreditnej karty je daný spotrebiteľovi k dispozícii úver (produkt, služba) o ktorý nežiadal. Popri tom spotrebiteľ aj pri malej nepozornosti ani nemusí mať vedomosť o tom, že o poskytnutie takéhoto úveru žiada, nemá ani prehľad o podmienkach poskytovania následného kontokorentného úveru, ktoré vôbec nie sú totožné s podmienkami úveru o ktorý bezprostredne klient žiada (okrem zvolenej možnosti splácania) a môže sa o nich len domnievať. Preto ak aj takýto spotrebiteľ použije platobnú kartu alebo začne čerpať úver iným spôsobom, nemá prehľad o jeho povinnostiach, ktoré mu z takéhoto vzťahu môžu vyplývať. Preto súd má za to, že samotná formulácia zmluvnej podmienky, ktorou sa v zmluve o poskytnutí jedného spotrebiteľského úveru vnúti aj poskytnutie iného úveru, rôzneho alebo rovnakého druhu nemá iné odôvodnenie ako snahu veriteľa zabezpečiť ďalšiu jeho obchodnú činnosť vnútením produktu, predstavuje výslovne zabezpečenie záujmov veriteľa - poskytovateľa služieb využívajúc neznalosť spotrebiteľa o podmienkach produktu ale hlavne skutočnosť, že jednoduché poskytnutie ďalšieho úveru doručením platobnej karty samo osebe nabáda k jej použitiu, hoci možno konštatovať, že bez takéhoto vnútenia by klient - spotrebiteľ o takýto produkt neprejavil záujem. Takéto konanie veriteľa je aj v rozpore s obchodnými zvyklosťami a zásadami poctivého obchodného styku, nakoľko spotrebiteľovi bol vnútený produkt a tým, aj v prípade neskoršieho záujmu o tento produkt je spotrebiteľ zbavený možnosti voľby medzi inými ponukami obdobných úverov iných poskytovateľov.“ Tvrdil, že zmluvná podmienka - splnomocnenie osoby, ktorú spotrebiteľovi vyberie veriteľ je v rozpore s § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka a teda veriteľ nemôže od spotrebiteľa takéto splnomocnenie vyžadovať. Takéto „splnomocnenie“ je pre rozpore s § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné, a teda prípadným konaním splnomocnenej osoby, ako splnomocnenca by pre žalobcu ako povinného nevznikli žiadne právne účinky vykonaných úkonov, konštatoval v Rozsudku Okresný súd Čadca zo dňa 27. 07. 2011, sp. zn. 13Er/825/2006, ktorý ďalej uviedol, že: „Notárska zápisnica je nulitným aktom, a preto je vedená exekúcia (hmotnoprávne) neprípustná (§ 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku) a je potrebné ju v celom rozsahu zastaviť.“ Ďalej uviedol, že Zmluva o úvere obsahuje aj ďalšie neprijateľné zmluvné podmienky ako napr. poplatok za uzavretie zmluvy, dohodu o zrážkach zo mzdy a pod.

2. K nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia uviedol, že na základe Zmluvy o úvere poskytol žalovaný ako veriteľ žalobcovi ako dlžníkovi sumu vo výške 4.879,51 € a žalobca mu zaplatil titulom vrátenia úveru sumu vo výške 9.131,86 €. Poukázal na ust. § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení s tým, že nakoľko úver poskytnutý žalovaným žalobcovi je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov z vyššie uvedených dôvodov tak bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného v tomto prípade predstavuje rozdiel medzi tým, čo žalobca doposiaľ plnil žalovanému (9.161,86 €) a žalovaným skutočne poskytnutým plnením žalobcovi (4.879,51 €), t.j. v sume vo výške 4.876,51 €. Tvrdil, že o skutočnosti, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil sa dozvedel od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v roku 2017. Uviedol, že v tomto prípade sa na strane žalovaného jednalo a jedná o úmyselné bezdôvodné obohatenie, nakoľko žalovaný dlhodobo v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje predovšetkým spotrebiteľské úvery a teda bolo jeho elementárnou povinnosťou poznať a dodržiavať platné právne predpisy týkajúce sa spotrebiteľských úverov, predovšetkým však v písomných zmluvách uvádzať všeobecné náležitosti, pričom ich neuvedenie nemožno vnímať ináč ako úmyselné konanie žalovaného, čo v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka zakladá desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe poukázal tiež na ustálenú rozhodovaciu prax súdov v zmysle čl. 2 a nasl. CSP, v rámci ktorej súdy opakovane posúdili konanie dodávateľov, ktorí porušujú spotrebiteľské právo, ako úmyselné konanie, vedúce k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor spotrebiteľov, čo má za následok desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu (bližšie

napr. Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 19.3.2015, sp. zn. 21Co/72/2014, ďalej tiež Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 26.05.2015 sp. zn. 20Co/166/2014). Poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 19.03.2015, sp. zn. 21Co/72/2014 a na jeho nasledovné odôvodnenie: „Čo sa týka vznesenej námietky premlčania odvolací súd poznamenáva, že žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Odvolací súd, pokiaľ ide o včasnosť podania žaloby poukazuje aj na formu zavinenia vzniku bezdôvodného obohatenia, ktorá priamo súvisí s otázkou premlčania. V tejto súvislosti je právne významné to, že rešpektovanie princípu „ignorata iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere (porov. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16. januára 2012, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012). Je dôvodné preto predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že neuvedením výšky úrokov z úveru a poplatkov priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere nastane zákonom predpokladaná sankcia, t.j. že veriteľ (žalovaný) nebude môcť od dlžníka (žalobkyne) žiadať úrok z úveru a ani iné poplatky, a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzrozumený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. V zmysle ust. § 107 ods. 2 OZ (porov. Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2011, sp. zn. 7Co/84/2011, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21.1.2013, sp. zn. 2Co 9/2012). Zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počíta s desaťročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počíta odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 OZ).“

3. Žalovaná navrhla aby súd žalobu voči nej zamietol. Vo vzťahu k nárokom žalobcu uplatňovaným z dôvodu neprijateľnosti zmluvných podmienok odvolávajúc sa na ust. § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku tvrdil, že podaná žaloba v časti petitov č. I. a č. II. neobstojí z dôvodu, že neplní preventívnu funkciu a že na strane žalobcu neexistuje naliehavý právny záujem na tomto určení. Žalobcovi nebola poskytnutá kreditná karta podľa časti C) Úverovej zmluvy, ani voči nemu nebolo realizované ustanovenie v Úverovej zmluve - časť Splnomocnenie a preto neexistuje žiadny dôvod na skúmanie dotknutých zmluvných ustanovení, určenia neprijateľnosti ktorých sa žalobca domáha žalobou. Ide o nehospodárne, zbytočné konanie, bez akéhokoľvek relevantného výsledku pre sporové strany, osobitne pre žalobcu. Dokonca aj v prípade, ak by bol žalobca úspešný, takýto určovací rozsudok nevytvorí pevný právny základ pre budúce vzťahy medzi sporovými stranami ani nevyrieši prípadné vzájomné sporné otázky. Keďže žalobca o.i. žiada aj o vydanie údajného bezdôvodného obohatenia (t.j. žaluje o plnenie), preto v rámci rozhodovania o žalobe na plnenie súd bude môcť posúdiť aj Úverovú zmluvu, taktiež skutočnosť, či úver je, resp. nie je bezúročný a bez poplatkov. Uviedla, že naopak ona je toho názoru, že Úverová zmluva obsahuje zákonné náležitosti, vyžadované Zákonom o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 258/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Úverovej zmluvy, ďalej len „ZSÚ“) a keďže Úverová zmluva obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti, nie je možné vyvodiť záver, že úver, poskytnutý na jej základe, je bezúročným a bez poplatkov. V nadväznosti na žalobcom namietané nedostatky Úverovej zmluvy žalovaný uvádza, že v Úverovej zmluve je obsiahnutá celková výška a mena spotrebiteľského úveru nasledovne: „Výška úveru: 150 000,00 Sk (4 979,09 EUR)“. Ďalej tvrdila, že neobstojí ani žalobcom namietaná bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru z dôvodu, že splátka úveru nie je rozdelená na istinu a úroky, nakoľko v Úverovej zmluve sú uvedené tieto údaje: počet mesačných splátok je 72, výška mesačnej splátky je 113,09 EUR, prvá splátka splatná k 15. dňu v mesiaci nasledujúcom po poskytnutí úveru. Údaj o konečnej splatnosti úveru je daný počtom mesačných splátok úveru a dátumom prvej mesačnej splátky úveru. Poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.02.2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017, podľa ktorého „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“

Uviedla ďalej, že aj v rozsudku Súdneho dvora - tretia komora zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, sa uvádza, že „Zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny.“ Judikatúra Súdneho dvora ES je záväzná pre všeobecné súdy členských štátov EÚ; to znamená, že výkladom, poskytnutým Súdny dvorom ES, sa musí riadiť nielen súd, ale aj všetky členské štáty EÚ, štátne orgány, občania členských štátov EÚ. Výklad, prezentovaný rozhodnutiami Súdneho dvora ES, nadobúda záväznú povahu. V článku 2 ods. 2 CSP je zakotvené, že právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Odborná verejnosť medzi najvyššie súdne autority zaraďuje aj Súdny dvor Európskej únie¹. S prihliadnutím na uvedené je nepochybné, že v Úverovej zmluve sú uvedené zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to uvedenie splátky úveru. Z uvedeného dôvodu preto úver poskytnutý na základe Úverovej zmluvy nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Taktiež treba prihliadnuť na anuitné splácanie úveru, ktoré bolo v tomto prípade dohodnuté v Úverovej zmluve, čo vyplýva z nemennej, stabilnej výšky mesačnej splátky z čerpaného úveru a taktiež nemennej úrokovej sadzby. Pri anuitnom splácaní platí, že splátka má rovnakú výšku počas celej doby splácania a úroky sa platia vždy z aktuálne dlžnej sumy. Takýmto splácaním úveru klesá v splátke podiel úrokov a zvyšuje sa podiel splácanej istiny. Žalovaný poukazuje na závery Krajského súdu v Trenčíne v obdobných prípadoch, kedy súd vzal do úvahy rozsudok Súdneho dvora - tretia komora zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, a konštatoval, že „nebolo povinnosťou veriteľa, vzhľadom na to, že strany si dojednali fixné anuitné splátky, obsahujúce ako splátku istiny, tak i splátku úrokov, špecifikovať v zmluve samostatne údaj o výške, počte a termínoch splátok úrokov, resp. pripájať k zmluve amortizačnú tabuľku, obsahujúcu takýto údaj. Záver okresného súdu o tom, že úver sa považuje výlučne v dôsledku absencie toho jediného údaju za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch potom nie je opodstatnený a dôvodný.“ Obdobne to právne uzavrel Krajský súd v Trenčíne vo svojich rozhodnutiach zo dňa 28.03.2017 sp. zn. 6Co/84/2017, ako aj zo dňa 28.02.2017 sp. zn. 6Co/68/2017. Žalovaná poukázala aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.04.2017 sp. zn. 11Co/39/2016, v ktorom sa s poukazom na rozsudok Súdneho dvora - tretia komora zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, uvádza, že „predmetná zmluva o úvere mala všetky náležitosti v zmysle zákona, na základe ktorých žalobkyňa mohla posúdiť rozsah svojho záväzku, a preto nebolo nevyhnutné, aby jednotlivé splátky boli rozčlenené na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov.“ Uviedla, že akékoľvek úvahy o údajnom vnútení žalobcovi iného právneho úkonu, než ktorý bol v sfére jeho primárneho záujmu sú bezpredmetné - žalobcovi kreditná karta poskytnutá nebola a jeho žiadosť podľa časti C) Kreditná karta v Úverovej zmluve žalovaným ako veriteľom akceptovaná nebola. Taktiež ani zmluvné ustanovenie v Úverovej zmluve - časť Splnomocnenie - nebolo realizované.

4. K nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia uviedla, že ak aj napriek vyššie uvedeným skutkovým a právnym dôvodom súd posúdi, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Úverovej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov tak s poukazom na ust. §§ 451 ods. 1 a 457 Obč. zákonníka považuje za nedôvodný a plnenia, poskytnuté žalobcom v prospech žalovaného, za plnenia poskytnuté na základe platnej Úverovej zmluvy. Napriek tomu žalovaná vzniesla námietku premlčania týkajúcu sa všetkých platieb žalobcu uhradených pred viac ako dvoma rokmi od podania žaloby (ktorá bola súdu doručená dňa 07.05.2018), teda týkajúcu sa uplatneného nároku žalobcu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia u platieb žalobcu, uhradených pred viac ako dvoma rokmi od podania žaloby. Subjektívna dvojročná premlčacia doba tak začínala plynúť pri každej splátke žalobcu v prospech žalovaného osobitne. Nie je relevantným argumentom žalobcu, že o údajnom bezdôvodnom obohatení sa dozvedel od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v roku 2017. Pri subjektívnej premlčacej dobe je začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby viazaný na moment, kedy sa oprávnený dozvedel, že právny dôvod na plnenie nebol od začiatku daný, a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. K tomuto treba uviesť, že v zmysle ust. § 107 ods. 1 OZ sa o vzniku bezdôvodného obohatenia oprávnený dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia.³ Obdobne sa o tejto otázke vyjadril aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí „Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, vtedy keď skutočne zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy

sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (Ro NS SR, sp.zn. 1Cdo 67/2011).“ Ak žalobca namieta, že v Úverovej zmluve nie sú uvedené zákonom stanovené údaje, v dôsledku čoho je spotrebiteľský úver podľa neho bezúročný a bez poplatkov, mal preukázateľnú vedomosť o ním tvrdených absenciách počnúc od uzavretia tejto Úverovej zmluvy. Podľa ust. § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná. Ďalej, v zmysle ust. § 2 ods. 1 zákona o Úradnom vestníku Európskej únie (zákon č. 416/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov) o všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené, platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná. Z uvedeného vyplýva, že takto uverejnené dokumenty nadobúdajú verejnú publicitu, to isté platí aj v prípade európskych rozhodnutí. Žalovaná je toho názoru, že napriek nepreukázanému tvrdeniu žalobcu, že sa o údajnom bezdôvodnom obohatení dozvedel od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, tomuto tvrdeniu s poukazom na ust. § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov SR v znení neskorších predpisov, ako aj na ust. § 2 ods. 1 Zákona č. 416/2004 o Úradnom vestníku Európskej únie v znení neskorších predpisov, nemožno priznať právnu váhu. Žalobca od počiatku, t.j. od uzatvorenia Úverovej zmluvy mal preukázateľnú vedomosť o tom aké náležitosti Úverová zmluva obsahuje a aké neobsahuje. Taktiež od uzatvorenia zmluvy mal vedomosť o tom, kto mu poskytol úver, resp. kto je veriteľom, ako aj o tom, komu uhrádza jednotlivé splátky úveru či zostatok úveru. Vedomosť o právnom posúdení nie je v tomto prípade relevantnou. Uviedla, že nie je možné súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že „v danom prípade sa na strane žalovaného jednalo a jedná o úmyselné bezdôvodné obohatenie“; úmyselné získanie žalobcom tvrdeného bezdôvodného obohatenia musí byť žalobcom aj preukázané, t.j. žalobca musí v tomto smere uniesť dôkazné bremeno. Žalobca však nijakým spôsobom ani dôkazmi nepreukázal, že by žalovaná mala v zmluvnom vzťahu so žalobcom úmysel sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohacovať. Poukázala na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 24.09.2015, č.k. 16Co/1392/2014-197, v ktorom súd uvádza, že „K preukázaniu úmyslu na strane odporcu nepostačuje len tvrdenie, že odporca v čase uzavretia zmluvy neuviedol v zmluve RPMN (ktorú navyše v zmluve o revolvingovom úvere ani nie je možné určiť). Navrhovateľ mal možnosť oboznámiť sa s právnymi predpismi, teda mal možnosť nedovolené úroky či poplatky nezaplatiť.“ V odôvodnení predmetného rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sa kladie dôraz na skutočnosť, že „Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je objektívneho charakteru (náleží Ústavnému súdu SR č.k.: IV.ÚS 554/2012-35) a predpokladom jeho vzniku nie je protiprávny úkon obohateného ani jeho zavinenie podstatné je iba to, že stav obohatenia vznikol“. Relevantným tak môže byť iba samotný vznik stavu bezdôvodného obohatenia. v Krajský súd v Banskej Bystrici v obdobnej veci konštatoval, že „Tým, že odporca neuviedol výšku úrokov z úveru a poplatkov priamo v zmluve o spotrebiteľskom revolvingovom úvere, nemožno dospieť k právnomu záveru, že odporca mal vedieť, že nebude môcť od navrhovateľa ako dlžníka žiadať úrok z úveru, prípadne iné poplatky, Ak odporca kalkuluje s tým, že v prípade neplnenia si povinností navrhovateľom bude môcť od neho žiadať aj iné plnenie než istinu, resp. jej splátky, neznamená to, že má úmysel sa bezdôvodne obohacovať.“ (viď rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, č.k.: 16/Co/1392/2014-197). Ďalej poukázala na aj na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 25.04.2016 sp. zn. 14Co/1015/2014, v ktorom súd konštatoval, že „Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou. Občiansky zákonník nevymedzuje podstatu úmyselného konania, preto pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby treba vychádzať z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve. Zavinenie podľa § 15 Trestného zákona je vybudované na dvoch zložkách - vedomostnej a vôľovej. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, pokiaľ ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojim konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne, že ho získať chcel. O nepriamy úmysel ide ak ten, kto sa na úkor iného obohatil, vedel, že svojim konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzročený. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi odporcu pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv. V každom jednotlivom prípade je povinnosť s poukazom na okolnosti uzavretej úverovej zmluvy preukázať, že odporca v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzročený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje.“ Ďalej sa v tomto rozsudku uvádza, že „Odporca chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, to však nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. V čase uzavretia zmluvy (dňa 16.04.2004) ani v čase prijatia platieb od

navrhovateľa nemohol odporca vedieť ani predpokladať, že o niekoľko rokov neskôr posúdi súd ním uzavretú zmluvu s navrhovateľom ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahuje podstatné náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z.z.“ Úmyselné zavinenie obsahuje zložku vedomostnú, ako aj vôľovú, a môže mať podobu priameho úmyslu alebo nepriameho úmyslu. V priamom úmysle je akcent na vôľovej zložke, ale nepopiera sa tým vedomostná zložka. Vôľu nemožno izolovať od vedomia, pretože je vždy spojená so sledovaným cieľom či zámerom, a preto jej musí predchádzať uvedomenie si tohto cieľu či zámeru. Pri nepriamom úmysle je zoslabená vôľová zložka. Ide najmä o prípady, keď osoba chce spôsobiť určitý následok, uvedomujúc si, že popri ňom alebo namiesto neho môže spôsobiť iný následok. Uzrozenie osoby vyjadruje aktívny vôľový vzťah osoby k spôsobenému následku, čím je mienená vôľa, ktorá sa prejavila navonok správaním tejto osoby. Žalovaná riadne a v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi podniká v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov a ako poskytovateľ úverov je dlhodobo etablovaný na trhu, koná vždy s odbornou starostlivosťou, na základe všeobecne záväzných právnych predpisov platných v čase uzatvárania úverových zmlúv a z tohto dôvodu nemá ani potrebu bezdôvodne sa obohacovať. Z uvedeného vyplýva, že nemohlo prísť k priamemu úmyslu, nakoľko je potrebné uvedomenie si svojho konania, a ani k nepriamemu úmyslu, nakoľko sa vyžaduje uzrozenie a v tomto konkrétnom prípade absentuje. Teda nie je možné hovoriť o úmyselnom bezdôvodnom obohatení. Na základe vyššie uvedených skutkových a právnych dôvodov preto žalovaná navrhla, aby súd po vykonaní dokazovania žalobu voči nej zamietol a priznal jej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

5. Žalobca k vyjadreniu žalovanej uviedol, že žalovaná v konaní predložila listinu a to Potvrdenie o odfinancovaných peňažných prostriedkoch zo dňa 26.10.2017, z ktorej má údajne vyplývať poskytnutie peňažných prostriedkov titulom úveru vo výške 4.979,- EUR, pričom táto listina vytvorená a podpísaná samotným žalovaným je však stále len v rovine ničím nepotvrdeného tvrdenia žalovaného, nijako osobitne nepreukazujúca takéto tvrdenie, navyše nijako nevyvracajúca tvrdenie žalobcu o skutočnej výplate len sumy 4.879,51 EUR. Poukázal na to, že jeho tvrdenia o výške čerpaného úveru vyplývajú tiež z predloženej listiny a to Zmluvy o úvere, v ktorej časti B) je uvedené, že „Poplatok za uzavretie žiadosti/ zmluvy splatný v deň čerpania úveru: 3 000,00 Sk (99,58 EUR)“; v Zmluve o úvere je tiež uvedené, že „Čerpanie formou jednorazového financovania“; čo aj korešponduje s tvrdením žalobcu o inkasovaní takéhoto poplatku pri poskytnutí úveru žalovaným. Dôkazné bremeno skutočnej výšky žalobcovi poskytnutého úveru je podľa jeho názoru na žalovanej, pričom zo žalovaným predloženej listiny - potvrdenia odfinancovaných peňažných prostriedkov zo dňa 26.10.2017 nie je možné tvrdenia žalovaného verifikovať. Uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalovanej na neprípustnosť žalobného návrhu týkajúceho sa určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky, najmä pre rozpor s § 137 písm. c) CSP. V prvom rade poukazujeme na ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, v znení zákona č. 279/2017 Z.z., podľa ktorého s účinnosťou od 01.01.2018: „Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.18ba).“ Poznámka pod čiarou k odkazu 18ba) znie: „18ba) § 137 ods. c) a d) Civilného sporového poriadku.“ Nemali by preto byť už žiadne pochybnosti o tom, že v súčasnosti sa môže spotrebiteľ pred súdom domáhať aj určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda aj určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok (podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka „Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.“), keď ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. to aktuálne výslovne umožňuje, a to práve s odkazom na § 137 CSP. Podľa jeho názoru bolo aj do 31.12.2017 výsostne dôvodné domáhať sa určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok a to tak samostatnou žalobou o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok alebo spolu s nárokom na plnenie (napr. vydanie bezdôvodného obohatenia). Ustanovenie § 137 CSP (s účinnosťou od 01.07.2016) upravuje len demonštraatívne (príkladmo) výpočet druhu možných žalôb, resp. nárokov, o ktorých možno požadovať, aby sa v konaní pred súdom rozhodlo, čo je vyjadrené slovom „najmä“. V tejto súvislosti poukazujeme aj na čl. 3 ods. 1 CSP, podľa ktorého: „Každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdného dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.“ Má za to, že aj z viacerých zákonných ustanovení vyplýva možnosť domáhať sa určenia neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, a to predovšetkým z § 53a Občianskeho zákonníka. Odvolávajú sa na ust. § 298 ods. 1, 2 CSP Sme tiež presvedčení, že samotný naliehavý záujem na určení neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách vyplýva predovšetkým z § 3 ods. 3 a 5 zákona

č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľov. Opačný výklad by podľa nášho názoru bol aj v rozpore s eurokomformným výkladom vnútroštátneho práva v zmysle čl. 3. ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, podľa ktorého ochrana pred nekalými obchodnými praktikami sa musí poskytnúť za stavu, že k ním došlo pred, počas alebo po zániku zmluvy, pričom za nekalú obchodnú praktiku je dôvodné považovať aj stav, ak žalovaný prijal plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky a takéto plnenie dobrovoľne nevydal. Uvedené tak v kontexte s ostatnými, najmä s citovanými ustanoveniami právnej úpravy a skutkovými okolnosťami tejto veci, zakladá právne relevantný titul žalobcu domáhať sa určenia neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, a žaloba v tejto veci je aj čo do navrhovaného výroku o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky dôvodná a procesne prípustná. Podľa jeho názoru je tiež právne bezvýznamné, či žalobcovi kreditná karta poskytnutá bola alebo nebola, a či jeho žiadosť žalovaným akceptovaná bola alebo nebola, resp. či ustanovenie týkajúce sa „splnomocnenia“ žalovaným realizované bolo alebo nebolo, keďže takýto stav tu stále je a žalobcovi ako spotrebiteľovi aj naďalej hrozí jeho naplnenie, čo znamená aj trvajúcú možnosť domáhať sa plnení voči žalobcovi z takýchto neprijateľných zmluvných podmienok. Má za to, že Zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, vymedzenie náležitostí podľa § 4 ods. 2 písm. e), g) a i) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, neobsahuje. Čo sa týka výkladu predmetných ustanovení vnútroštátneho práva o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda rozpisu splátok, poukázal na početnú judikatúru, a to napr. Rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 20.04.2015, sp. zn. 11Co/127/2015; Rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 28.06.2017, sp. zn. 7Co/99/2017; Rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 08.07.2015, sp. zn. 25Co/567/2014; Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 25.06.2015, sp. zn. 6Co/61/2015; Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 27.11.2014, sp. zn. 7Co/220/2014; Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 25.04.2016, sp. zn. 8Co/113/2015; Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 31.03.2016, sp. zn. 20Co/49/2015; Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 25.02.2016, sp. zn. 21Co/117/2015. Vo vzťahu k samotnému žalovanému však osobitne poukázal na Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23.02.2017 sp. zn. 9Co/47/2016 alebo na Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.12.2016 sp. zn. 2Co/519/2015. Pokiaľ žalovaná poukazuje na Rozsudok Súdneho dvora EÚ v právnej veci C-42/15 a na výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, máme za to, že pri konfrontácii zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách so smernicou, a teda pri konflikte vnútroštátneho zákona so smernicou, je potrebné skúmať priamy alebo nepriamy účinok smernice. V danom prípade sa jedná o individuálny spotrebiteľský spor, kedy podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku, spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Podobne, v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, nepriamy účinok smerníc znamená, že vnútroštátne súdy súd síce povinné vykladať vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smernice, pričom tento výklad nie je absolútny (nejedná sa totiž o priamy účinok), ale je obmedzený určitým rozsahom a medzami, kedy vnútroštátne právo ostáva naďalej v platnosti, nemôže byť vypustené na úkor smernice, pričom vnútroštátny súd ho berie v plnom rozsahu v úvahu a vykladá ho. Vo vzťahu k žalovaným označeným Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.02.2018 sp. zn. 3 Cdo/146/2017 poukazujeme predovšetkým na tú skutočnosť, že toto rozhodnutie odhladnuc od jeho kvality a správnosti sa zaoberá výkladom zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v spojení so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, ktorú vykladal aj Súdny dvor EÚ. V danom prípade však ide o naplnenie ustanovená zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, platného v čase uzatvárania Zmluvy o úvere, ktorý vychádzal zo Smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru (Ú.v. ES L 42, 12.2.1987) v znení Smernice Rady 90/88/EHS z 22. februára 1990 (Ú.v. ES L 61, 10.3.1990) a Smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. februára 1998 (Ú.v. ES L 101, 1.4.1998), teda na predmetnú vec sa uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ani nedá aplikovať. K vznesenej námietke premlčania voči nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovanou uviedol, že zjavne opomína skutočnosť, že subjektívna premlčacia lehota v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka začína plynúť od momentu, kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Zo strany žalobcu bol v žalobe označený listinný dôkaz Prehlásenie Združenia HOOS o dňa 03.03.2018 (dôkaz č. 3), z ktorého vyplýva, že žalobca sa o tom, že sa na jeho úkor obohatila spoločnosť CETELEM SLOVENSKO, a.s. (právny predchodca žalovaného), dozvedel

až po tom, čo sa obrátil na združenie HOOS, ktoré ho po posúdení veci informovalo o základných skutkových okolnostiach týkajúcich sa úveru na základe Zmluvy o úvere, ako aj o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane veriteľa o sumu 4.252,35 EUR, ktorej vydania sa môže domáhať súdnou cestou. Nárok žalobcu z titulu bezdôvodného obohatenia tak nemôže byť voči žalovanému premlčaný, keďže pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby v trvaní 2 rokov je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie a) o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, b) o subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil na jeho úkor. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť už skôr. Rozhodujúce je vždy len to, kedy sa o tejto okolnosti oprávnený skutočne dozvedel. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva (bližšie napr. Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 14.02.2017, sp. zn. 26Co/781/2015). Poukazujeme tiež na Rozsudok 2Cz 35/77, zo 17.02.1978, publikovaný v Zborníku stanovísk, správ o rozhodnutí súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR, zv. IV., str. 649, z ktorého vyberáme: „Z ustanovenia § 107 ods. 1 z. vyplýva, že pre začiatok subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie neoprávneného majetkového prospechu je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie jeho práva. Vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bol získaný majetkový prospech a o tom, kto ho získal, musí byť teda skutočná, pretože len ak oprávnený vie o tom, že na jeho úkor sa niekto neoprávnenne obohatil, môže uplatniť svoje právo, t.j. požadovať vydanie takto neoprávnenne získaného majetkového prospechu. Nie je ani rozhodujúce to, či sa oprávnený o svojom práve nedozvedel vlastným zavinením, teda či sa mohol o svojom práve dozvedieť alebo mal dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti.“ Zásadne sa nemožno ani len prikloniť k názoru žalovaného ohľadom začiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty, spájaným s momentom uzatvorenia Zmluvy o úvere, dôvodiac, že už týmto momentom mal žalobca preukázateľnú vedomosť o tvrdených absenciách povinných náležitostiach Zmluvy o úvere, v zmysle nevyvrátiteľnej domnienky znalosti právnych predpisov. Osobitne poukázal žalobca napr. na Rozsudok Krajského súdu Prešov z 27.04.2017 sp. zn. 20Co/281/2015, a na právny názor, týkajúci sa subjektívnej premlčacej doby: „Pokiaľ ide o plynutie subjektívnej premlčacej doby, odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že táto začína plynúť dňom, kedy oprávnený mohol zistiť skutkové okolnosti, z ktorým možno vyvodit' vznik bezdôvodného obohatenia. Kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu. (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16. januára 2013, sp. zn. 6MCdo 9/2012).“ Takýto argument „domnelej“ znalosti žalobcu o absencii zákonných náležitosti Zmluvy o úvere, spôsobujúcich bezúročnosť a bezpoplatkovosť vyznieva zjavne nelogicky nielen vo vzťahu ku kladenej otázke: „Ak by žalobca vedel, že chýbajú náležitosti spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, prečo by žalovanému úver takmer dvojnásobne preplatil?“, a tiež aj vo vzťahu k obrane žalovaného voči tvrdeniu o úmyselnom obohatení sa, a teda v zmysle ďalšej otázky, ktorá sa v tejto súvislosti rovnako: „Žalobca ako spotrebiteľ už v roku 2008, teda v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere mal mať vedomosť o absenciách zákonných náležitosti Zmluve o úvere, ale žalovaný ako profesionálny dodávateľ o tom nevedel, ani vedieť nemal?“. Máme za to, že takéto „objektívizovanie“ subjektívnej premlčacej lehoty k momentu „domnelej“ vedomosti o skutočnostiach zakladajúcich právo domáhať sa bezdôvodného obohatenia, je nielen v rozpore s právom samotným (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ale aj v rozpore s princípmi ochrany spotrebiteľa. Pokiaľ ide o námietky uplynutia aj objektívnej premlčacej lehoty, trváame na tom, že v danom prípade je potrebné aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu lehotu, keďže konanie žalovaného v súvislosti s poskytovaním úverov a prijímaním plnení od dlžníkov (spotrebiteľov) je možné kvalifikovať ako úmyselné, hoci len vo forme nepriameho úmyslu. Vo vzťahu k aplikácii desaťročnej objektívnej lehoty poukazujeme napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.10.2016, sp. zn. 90Co/409/2016, ktorý v obdobnej veci pre vznesenú námietku premlčania na bezdôvodné obohatenie aplikoval objektívnu desaťročnú premlčaciu lehotu. Keďže žaloba na uplatnenie práva žalobcu na vymoženie peňažného plnenia z bezdôvodného obohatenia voči žalovanému bola podaná dňa 04.05.2018, k uplynutiu dvojročnej subjektívnej ani k uplynutiu desaťročnej premlčacej doby

nemohlo dôjsť. Na základe vyššie uvedených skutočností žiadal žalobca, aby súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a priznal mu náhradu trov konania v rozsahu 100%.

6. Žalovaná k vyjadreniu žalobcu uviedla, že tvrdenie žalobcu v bode 18. vyjadrenia, že „sa o tom, že sa na jeho úkor obohatila spoločnosť CETELEM SLOVENSKO, a.s. (právny predchodca žalovaného), dozvedel až po tom, čo sa obrátil na združenie HOOS, ktoré ho po posúdení veci informovalo o základných skutkových okolnostiach týkajúcich sa úveru na základe Zmluvy o úvere, ako aj o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane veriteľa o sumu 4.252,35 EUR, ktorej vydania sa môže domáhať súdnou cestou.“ je nepodložené, nezodpovedajúce skutkovému stavu. Žalovaný toto tvrdenie vyvracia súdnym sporom vedeným na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 10Csp/241/2017, v ktorom žalobca podal voči CETELEM SLOVENSKO a.s., právny nástupca BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA pobočka zahraničnej banky žalobu o neplatnosť právneho úkonu, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o ochranu práv spotrebiteľa a určenie, že zmluva č. 42667397079001 je neplatná. Žaloba v konaní sp. zn. 10Csp/241/2017 bola podaná ešte dňa 22.09.2017 čo znamená, že v čase podania žaloby v konaní sp. zn. 10Csp/241/2017 žalobca disponoval informáciami, ktoré tvrdí aj teraz v tomto súdnom konaní. Napriek tomu v danej právnej veci žalobca tvrdí, že o údajnom bezdôvodnom obohatení sa dozvedel na základe informácie od združenia HOOS a predložil o tom prehlásenie zo dňa 03.03.2018 vydané Združením na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, z ktorého vyplýva, že uvedené združenie dňa 30.12.2017 informovalo žalobcu, že podľa jeho názoru je zmluva o úvere zo dňa 04.11.2008 bezúročnou a bezpoplatkovou. Takéto konanie žalobcu svedčí o účelovosti jeho tvrdení o okamihu, kedy sa dozvedel o údajnom, ním tvrdenom bezdôvodnom obohatení. Ďalej uviedla, že zotráva na vznesenej námietke premlčania týkajúcej sa všetkých platieb žalobcu uhradených pred viac ako dvoma rokmi od podania žaloby, teda týkajúcej sa uplatneného nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia uhradených pred viac ako dvoma rokmi od podania žaloby. Na podporu svojich tvrdení vo vyjadrení k žalobe žalovaná poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.04.2016 sp. zn. 17Co/372/2015, podľa ktorého „nebol správny záver okresného súdu, že navrhovateľka sa o bezdôvodnom obohatení na strane odporcu dozvedela až pri návšteve právneho zástupcu. Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platiach na úroky a poplatky úver, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov v dôsledku sankcie zakotvanej v právnej úprave spotrebiteľských úverov, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny.“ Žalovaná má za to, že nebol žiadnym spôsobom ani dôkazným prostriedkom preukázaný úmysel sa bezdôvodne obohatiť. Objektívne takýto úmysel ani nie je možné preukázať, nakoľko na strane žalovaného neexistuje. Pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení je dôležitý znak naplnenia úmyslu a ten je daný práve vtedy, ak sa úmysel obohatiť sa na úkor žalobcu by existoval u žalovaného v čase uzatvárania zmluvy, tento znak je jasne absentujúcim. Táto podstatná náležitosť k aplikácii zákonného ustanovenia o 10-ročnej premlčacej dobe z úmyselného bezdôvodného obohatenia nebola preukázaná. Navyše zodpovednosť k získaniu bezdôvodného obohatenia je objektívneho charakteru, predpokladom nemôže byť právny úkon, ale samotný stav momentu vzniku bezdôvodného obohatenia. Úver, ktorý bol žalobcovi poskytnutý na základe Žiadosti/Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 04.11.2008 (ďalej len „Úverová zmluva“) nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v Úverovej zmluve sú obsiahnuté všetky zákonné náležitosti. Odvolávajúci sa na ust. § 137 písm. c), d) Civilného sporového poriadku vo vzťahu k časti žaloby, ktorou sa žalobca domáha určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky - časti C) Kreditná karta Úverovej zmluvy, ako aj časti Splnomocnenie v Úverovej zmluve, žalovaná namietala, že v danom prípade nie je naplnená dikcia v písm. d) cit. ust. § 137 CSP, z ktorého výslovne vyplýva, že žaloba o určenie právnej skutočnosti je prípustná len, ak tak ustanovuje osobitný predpis. V nadväznosti na ust. § 137 písm. c) CSP je zrejmé, že prípustnosť žaloby o určenie právnej skutočnosti musí vyplývať z osobitného predpisu, najmä hmotného práva. Ak hmotné právo možnosť žaloby o (výslovne) určenie právnej skutočnosti nepripúšťa, výslovne ju nezakotvuje, je takáto žaloba vadná, neprípustná, nemožná. Vada žaloby spočíva v hmotnoprávnej kvalifikácii, čo tvorí neodstrániteľnú procesnú prekážku. Z ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa (zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), vyplýva, že proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti

ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ust. § 3 od. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa zakotvuje spotrebiteľovi právo domáhať sa na súde ochrany svojho práva, neuvádza však, že spotrebiteľ môže priamo žalovať o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok. V danom prípade žalobca (aj v postavení spotrebiteľa) musí preukázať naliehavý právny záujem na určení neprijateľnosti zmluvných podmienok. Žalobca ho však nepreukázal, preto nie sú splnené predpoklady na úspešnosť takejto žaloby o určenie. Objektívne, naliehavý právny záujem ani nie je možné preukázať, pretože neexistuje - žalovaný neposkytol žalobcovi kreditnú kartu ani neuplatnil ustanovenie čast' Splnomocnenie v Úverovej zmluve. Namietla teda, že žaloba v tejto časti je tak nedôvodná, nevhodná, neslúži potrebám sporových strán a len rozmnožuje zbytočné súdne spory. Zmluvné ustanovenie v časti C) Kreditná karta ani v časti Splnomocnenie v Úverovej zmluve nevyvoláva medzi stranami žiadne spory, kreditná karta nebola poskytnutá ani ustanovenie časti Splnomocnenie nebolo uplatnené, a preto neexistuje potreba prevencie ani vytvorenia pevného právneho základu medzi stranami; navyiac, takáto potreba musí existovať reálne, nie teoreticky. Skutočnosť, že na strane žalobcu neexistuje naliehavý právny záujem na požadovanom určení, „vylučuje možnosť aplikácie ustanovení § 53a Občianskeho zákonníka a § 298 CSP, teda možnosť skúmania rozhodovania o neprijateľnosti zmluvných podmienok.“ Odhliadnuc od toho, žalobca sa v tomto konaní domáha aj vydania bezdôvodného obohatenia, v rámci ktorého bude súd posudzovať aj jednotlivé zmluvné ustanovenia. V ostatnom sa žalovaná pridržiava svojho vyjadrenia k žalobe zo dňa 24.05.2018. Na základe vyššie uvedených skutkových a právnych dôvodov žalovaná žiadala, aby súd po vykonaní dokazovania žalobu zamietol a priznal jej má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

7. S účinnosťou ku dňu 01.07.2016 došlo k cezhraničnému zlúčeniu spoločnosti CETELEM SLOVENSKO a.s. so spoločnosťou BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzsko konajúcej na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 258 713, so sídlom Karadžičova 2, 821 08 Bratislava, čím sa spoločnosť BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA stala ku dňu 01.07.2016 univerzálnym právnym nástupcom v dôsledku cezhraničnému zlúčeniu bez likvidácie.

8. Súd zo žalobcom predloženej listiny Žiadosť/Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru (Návrh na uzavretie zmluvy v zmysle § 43a OZ v platnom znení) vyplýva, že túto podpísal žalobca ako klient dňa 4.11.2008 a zástupca žalobcu dňa 21.10.2008. Žalobca požiadal, aby jej žalovaný poskytol úver za podmienok dohodnutých v tejto žiadosti, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú všeobecné podmienky žalovaného pre poskytnutie spotrebiteľského úveru. V časti B žiadosti s názvom „Klasický úver bezúčelový - Pôžička na čokoľvek (ID:XXX) je uvedená: Výška úveru 150.000,- Sk (4.979,09 €), mesačná splátka 3.407,- Sk (113,09 €), počet mesačných splátok 072, splatnosť vždy k 15. dňu v mesiaci, RPMN 20,33 %, celkové náklady 98.304,- Sk (3.263,10 €), priemerná hodnota RPMN v % pre zodpovedajúci typ spotr. úveru na trhu SR: 16,64, ročná úroková sadzba 15,3%, prvá splátka je k 15. dňu v mesiaci nasledujúcom po poskytnutí úveru, poplatok za uzavretie žiadosti/zmluvy splatný v deň čerpania úveru: 3.000,- € (99,58 €), mesačný poplatok za správu úveru 50,- Sk (1,66 €) s tým, že výška mesačného poplatku za správu úveru je už súčasťou mesačnej splátky, poplatok za predčasné splatenie úveru: 4% z predčasne splatenej čiastky, zároveň prijal súbor poisťovní: Štandard poisťovanie (4,99%). V časti C Žiadosti označenej ako „Kreditná karta“ je uvedené „Ďalej žiadam, aby ma spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a.s., zaradila do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytla mi úverový rámec vo výške 20.000,- Sk (663,88 EUR) a vydala kreditnú kartu na moje meno. Beriem na vedomie, že moja žiadosť o vydanie kreditnej karty bude posudzovaná najmä na základe údajov uvedených v žiadosti o poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru a priebehu jeho splácania a že v prípade, že po vyhodnotení aktuálnej situácie nebude možné vyhovieť tejto žiadosti v plnom rozsahu, môže CETELEM SLOVENSKO a.s. zmeniť navrhovanú výšku úverového rámca na nižšiu výšku. Zaväzujem sa splácať čerpaný úver a príslušné náklady v pravidelných mesačných splátkach vo výške minimálne 5% mne poskytnutého úverového rámca, ak nebude dohodnuté inak, a to i telefonicky. Súhlasím s platbami uvedenými v časti. Termín splatnosti je 10. deň v mesiaci, ak nie je dohodnuté inak, a spôsob splácania je zhodný s možnosťou zvolenou v časti B).“ V ďalšej časti Žiadosti/Zmluvy označenej „Splnomocnenie“ je uvedené: „Klient/ka ako splnomocniteľ splnomocňuje spoločnosť CETELEM SLOVENSKO, a.s. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t.j. aby v mojom mene uznala môj záväzok voči spoločnosti CETELEM SLOVENSKO a.s. z tejto zmluvy o úvere a uznala môj záväzok uhradiť všetky náklady súvisiace so spísaním notárskej zápisnice, tak, aby sa notárska

zápisnica stala vykonateľným titulom pre exekúciu podľa ustanovenia § 41 ods. 2 zákona č 233/1995 Z.z., v znení neskorších právnych predpisov na celý môj majetok, do výšky vzniknutej pohľadávky alebo jej zostatku v prípade čiastočného splatenia dlhu, vrátane príslušenstva a zmluvných pokút. Notárska zápisnica bude obsahovať právny záväzok, označenie osoby oprávnenej a osoby povinnej, právny dôvod, predmet, dobu plnenia a súhlas osoby povinnej s vykonateľnosťou notárskej zápisnice a bude preto titulom pre exekúciu podľa ustanovenia § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších právnych predpisov.“ Súd zdôrazňuje, že pokiaľ ide o samotný text tejto Žiadosti/Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru tak písmo je veľmi malé a teda voľným okom len ťažko čitateľné a jednoznačne sa jedná o formulárovú Zmluvu. Ďalej pokiaľ ide o Všeobecné podmienky CETELEM Slovensko a.s. pre poskytovanie spotrebiteľského úveru tak tieto sa nachádzajú na zadnej strane tejto úverovej zmluvy s dátumom 21.10.2008 a podpísané žalobcom (klientom) ako súčasť dohody, resp. zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru.

9. Žalobcovi boli reálne na bankový účet poukázané finančné prostriedky vo výške 4.979,09 € (150.000,- Sk), avšak z tejto sumy mu bol odpočítaný poplatok za uzavretie zmluvy vo výške 99,58 € (3.000,- Sk), takže reálne bola poskytnutá žalobcovi suma vo výške 4.879,51 € (147.000,- Sk). Z potvrdenia žalovanej o prijatých splátkach zo dňa 26.10.2017 (č.l. 13 a nasl.) vyplýva, že žalobca zaplatil k uvedenému dňu sumu 9.131,86 €.

10. Právny vzťah strán sporu súd posúdil ako spotrebiteľský, na ktorý sa vzťahuje Občiansky zákonník, zákon č. 258/2001 Z. z., a zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

11. Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak

12. Podľa § 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie:

a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, alebo v inej právnej forme,
b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

13. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

14. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať

a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,
b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,

- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok,
- l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,
- n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,
- o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- p) práva spotrebiteľa podľa § 7,
- q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1.

15. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

16. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a 54 OZ).

17. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav. Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

18. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

19. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

20. Podľa § 41 Občianskeho zákonníka, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

21. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

22. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to

na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

23. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

24. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

25. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

26. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

27. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

28. Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

- a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,
- b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,
- c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví,
- d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,
- e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, ak spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,
- f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,
- g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,
- h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nespĺnil záväzky, ktoré vznikli,
- i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve,
- j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľovi oprávňujú na zvýšenie ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia,
- k) požadujú od spotrebiteľa, ktorý nespĺnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku,
- l) obmedzujú prístup k dôkazom alebo ukladajú spotrebiteľovi povinnosť niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana,
- m) v prípade čiastočného alebo úplného nespĺnenia záväzku zo strany dodávateľa neprimerane obmedzujú alebo vylučujú možnosť spotrebiteľa domáhať sa svojich práv voči dodávateľovi vrátane práva spotrebiteľa započítať pohľadávku voči dodávateľovi,
- n) spôsobujú, že platnosť zmluvy uzatvorenej na dobu určitú sa po uplynutí obdobia, na ktorú bola zmluva uzavretá, predĺži, pričom spotrebiteľovi priznávajú neprimerane krátke obdobie na prejavenie súhlasu s predĺžením platnosti zmluvy,
- o) ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi,
- p) obmedzujú zodpovednosť dodávateľa, ak bola zmluva uzavretá sprostredkovateľom, alebo vyžadujú uzavretie zmluvy prostredníctvom sprostredkovateľa v osobitnej forme,

r) vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

29. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

30. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

31. Podľa § 53 ods. 10 Občianskeho zákonníka, neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

32. Podľa § 53a ods. 1 O Občianskeho zákonníka, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

33. Podľa § 53a ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak sa rozhodnutie súdu podľa odseku 1 týka len časti zmluvnej podmienky, dodávateľ je povinný splniť povinnosť uvedenú v odseku 1 v rozsahu tejto časti.

34. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

35. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

36. Podľa § 54 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o význame zmluvnej podmienky sa výklad priaznivejší pre spotrebiteľa neuplatní, ak právo na príslušnom orgáne uplatňuje právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa.

37. Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy na návrh ale aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná. Žalobca sa v tomto spore domáha voči žalovanej, aby súd určil, že zmluvné podmienky Žiadosti/Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru uzavretej medzi stranami sporu dňa 4.11.2008 a to v časti C) Kreditná karta a v časti Splnomocnenie sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami z vyššie uvedených dôvodov.

38. Podľa § 137 Civilného sporového poriadku, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

- a) splnení povinnosti,
- b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,
- c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo
- d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

39. Podľa § 298 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom

v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

40. Podľa § 298 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

41. Žalovaná namietala, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky, najmä pre rozpor s ust. § 137 písm. c) CSP z dôvodov uvedených vyššie.

42. Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, v znení zákona č. 279/2017 Z.z. účinného od 1.1.2018, spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.18ba).“ Poznámka pod čiarou k odkazu 18ba): „18ba) § 137 ods. c) a d) Civilného sporového poriadku.“

43. Súd sa teda stotožňuje s tvrdením žalobcu, že už preto nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že v súčasnosti sa môže spotrebiteľ pred súdom domáhať aj určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda aj určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok podľa vyššie cit. ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, pretože cit. ust. § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. to výslovne umožňuje odkazujúc na ust. § 137 CSP. Ustanovenie § 137 CSP (s účinnosťou od 01.07.2016) upravuje len demonštratívne výpočet druhu možných žalôb, resp. nárokov, o ktorých možno požadovať, aby sa v konaní pred súdom rozhodlo, čo je vyjadrené slovom „najmä“. V tejto súvislosti súd tiež poukazuje na čl. 3 ods. 1 CSP, podľa ktorého: „Každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.“ Tak ako uviedol žalobca tak z viacerých zákonných ustanovení vyplýva možnosť domáhať sa určenia neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, a to predovšetkým z ust. § 53a Občianskeho zákonníka. Súd sa stotožňuje s právnym názorom žalobcu, že s poukazom na ust. § 298 ods. 1, 2 CSP samotný naliehavý záujem na určení neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách vyplýva predovšetkým z ust. § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľov a opačný výklad by podľa nášho názoru bol aj v rozpore s eurokomformným výkladom vnútroštátneho práva v zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, podľa ktorého ochrana pred nekalými obchodnými praktikami sa musí poskytnúť za stavu, že k ním došlo pred, počas alebo po zániku zmluvy, pričom za nekalú obchodnú praktiku je dôvodné považovať aj stav, ak žalovaný prijal plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky a takéto plnenie dobrovoľne nevydal. Spotrebiteľská zmluva ex offo podlieha súdnej kontrole. Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách v zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. Tým je daný naliehavý právny záujem na určení neprijateľných zmluvných podmienok a to práve z toho dôvodu, že žalobca ako dodávateľ používa vopred takto naformulované texty zmlúv a vstupuje do zmluvných vzťahov s takýmto obsahom zmlúv aj s ďalšími spotrebiteľmi. Cieľom takejto povinnosti súdu je vylúčiť zo života bežných ľudí neprijateľné podmienky, ktoré zhoršujú kvalitu života a tým naplniť cieľ článku 6 smernice rady č. 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách tak, aby spotrebiteľov nezaväzovali neprijateľné podmienky. Systém ochrany zavedený smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom, alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o jeho vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti a táto situácia vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah (rozsudok Súdneho dvora Océano Gruppo Editoriál a Salvat Editores, rozsudok vo veci Monstaza Claro, uznesenie vo

veci Pohotovosť proti Korčovská. Vzhľadom na vyššie uvedené a citované právne ustanovenia súd sa stotožňuje s právnym názorom žalobcu, že žaloba v časti aby súd určil neprijateľnosť zmluvných podmienok v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je dôvodná a žalobca má tomto určení naliehavý právny záujem.

44. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Za neprijateľnú možno považovať aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami spotrebiteľských úverových vzťahov). Pojem neprijateľná podmienka vychádza z predpokladu, že ide o zmluvnú podmienku, ktorá napriek požiadavke dobrej viery spôsobuje materiálnu disproporciu ku škode spotrebiteľa (čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS). Túto skutočnosť je súd povinný preveriť z úradnej moci (Rozsudok SD EÚ z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98), a teda v tomto prípade sa nedá uvažovať o výsostnom práve spotrebiteľa, ktorý by nebol viazaný neprijateľnou podmienkou len za stavu, kedy by sa výslovne určenia jej neplatnosti domáhal (§ 3 ods. 5 veta prvá zákona č. 250/2007 Z. z.).

45. Čo sa týka posúdenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v časti C/ Kreditná karta Žiadosti/ Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 4.11.2008 tak Občiansky zákonník v ust. § 53 ods. 4 vymenúva niektoré ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré zákon považuje za neprijateľné podmienky, avšak nejde o taxatívny výpočet zmluvných podmienok, čo vyplýva aj zo samotnej dikcie tohto zákonného ustanovenia, ktoré uvádza pred samotným výpočtom neprijateľných zmluvných podmienok slovíčko „najmä“ a preto za splnenia zákonných podmienok, je možné za neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve považovať aj iné zmluvné ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to v neprospech spotrebiteľa. Vo všeobecnosti však ide o zákonom stanovený zákaz používania neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré sú podľa zákona neplatné. Za takúto neprijateľnú zmluvnú podmienku možno preto považovať aj žalobcom namietané zmluvné dojednanie uvedené v časti C) Kreditná karta Žiadosti/Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 4.11.2008. V tomto prípade sa súd stotožňuje s tvrdením žalobcu, že žalovaná (CETELEM SLOVENSKO a.s.) v tlačive - Žiadosť/Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 4.11.2008 mu vopred vnútila ako spotrebiteľovi aj iný úkon než iba ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére jeho záujmu a to je poskytnutie spotrebiteľského úveru. Z tohto jednoznačne vyplýva, že pri podpísaní tejto žiadosti sa žalobca súčasne podpísal aj pod spornú časť textu „časť C) Kreditná karta“, ktorá sa týka absolútne iného právneho vzťahu a ktorý vzťah má vzniknúť až v budúcnosti. Takýto spôsob uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere je z hľadiska zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka neakceptovateľný, pretože vzbudzuje pochybnosť o skutočnej (slobodnej a vážnej) vôli žalobcu vstúpiť uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere súčasne aj do ďalšieho záväzkového vzťahu. súd sa stotožňuje aj tvrdením žalobcu, že v tomto prípade sa jedná o nekalú obchodnú prax.

46. Podľa § 22 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zástupcom je ten, kto je oprávnený konať za iného v jeho mene. Zo zastúpenia vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému.

47. Podľa § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, zastupovať iného nemôže ten, kto sám nie je spôsobilý na právny úkon, o ktorý ide, ani ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného.

48. Pokiaľ ide o posúdenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v časti „Splnomocnenie“ Žiadosti/ Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 4.11.2008, ktorú podpísal žalobca 21.10.2008 (č.l. 12) tak z obsahu tejto vyplýva, že žalobca ako spotrebiteľ splnomocňuje CETELEM SLOVENSKO a.s. na spísanie exekučného titulu - notárskej zápisnice, t.j. aby uznala v jeho mene jeho záväzok voči nej z predmetnej zmluvy ako aj uznala jeho záväzok uhradiť všetky náklady spojené so spísaním tejto notárskej zápisnice. Poukazujúc na vyššie cit. právne ust. § 22 ods. 2 Obč. zákonníka sa súd takisto stotožňuje s tvrdením žalobcu, že takáto zmluvná podmienka - splnomocnenie osoby, ktorú spotrebiteľovi vyberie veriteľ je v rozpore s § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorého záujmy sú v rozpore so záujmami zastúpeného a teda veriteľ nemôže od spotrebiteľa takéto splnomocnenie

vyžadovať. Právne úkony urobené osobami, ktoré nespĺňajú podmienky upravené v § 22 ods. 2, sú v zmysle § 39 absolútne neplatné, a to bez ohľadu na skutočnosť, či o tom účastníci právneho úkonu vedeli. Takéto „splnomocnenie“ je pre rozpore s § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné, a teda prípadným konaním splnomocnenej osoby, ako splnomocnenca by pre žalobcu ako povinného nevznikli žiadne právne účinky vykonaných úkonov, konštatoval v Rozsudku Okresný súd Čadca zo dňa 27. 07.2011, sp. zn. 13Er/825/2006, ktorý ďalej uviedol, že: „Notárska zápisnica je nullitným aktom, a preto je vedená exekúcia (hmotnoprávne) neprípustná (§ 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku) a je potrebné ju v celom rozsahu zastaviť.“

49. Súd sa stotožňuje s tvrdením žalobcu, že je právne bezvýznamné, či žalobcovi kreditná karta poskytnutá bola alebo nebola, a či jeho žiadosť žalovanou bola alebo nebola akceptovaná, resp. či ustanovenie týkajúce sa „splnomocnenia“ žalovaným realizované bolo alebo nebolo, keďže takýto stav tu stále je a žalobcovi ako spotrebiteľovi aj naďalej hrozí jeho naplnenie, čo znamená aj trvajúcu možnosť domáhať sa plnení voči žalobcovi z takýchto neprijateľných zmluvných podmienok. Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto súd vyhovel v žalobe (výroky I., II. rozsudku).

50. Ďalším nárokom, ktorý si žalobca v tomto spore uplatňuje voči žalovanej je na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume vo výške 4.252,35 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.252,35 € od 12.5.2018 do zaplatenia. Tento odôvodnil tým, že na základe Žiadosti/Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 04.11.2008 bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 150.000,- Sk (4.979,09 €), so 72 mesačnými splátkami vo výške 3.407,- Sk (113,09 €), ročnou úrokovou sadzbou 15,30 %, RPMN 20,33 %, priemernou RPMN 16,64 % a s celkovými nákladmi 98.304,- Sk (3.263,10 €) (ďalej len „Zmluva o úvere“). Na základe tejto zmluvy o úvere mala byť žalobcovi vyplatená výška úveru 150.000,- Sk (4.979,09 €), avšak žalovaný si hneď z výšky poskytnutého úveru sťahol poplatok za uzavretie zmluvy vo výške 3.000,- Sk (99,58 €) (viď bod B Zmluvy o úvere), teda žalobcovi bola vyplatená reálne len suma vo výške 147.000,- Sk (4.879,51 €). Zo strany žalobcu ako dlžníka bola žalovanému ako veriteľovi doposiaľ na vrátenie úveru zaplatená suma spolu vo výške 9.131,86 €. Uviedol, že Zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom ako dlžníkom a spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom a dodávateľom je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou, keďže v tomto prípade išlo o poskytnutie peňažných prostriedkov žalovaným ako veriteľom žalobcovi ako dlžníkovi a spotrebiteľovi, na základe Zmluvy o úvere a jedná sa o spotrebiteľský úver. Platí právna úprava zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (platný a účinný v čase uzavretia Zmluvy). Tvrdil, že Zmluva o úvere neobsahuje zákonné náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. e), g) a i) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a preto je predmetný spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov. Poukázal na ust. § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení s tým, že nakoľko úver poskytnutý žalovaným žalobcovi je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov z vyššie uvedených dôvodov tak bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného v tomto prípade predstavuje rozdiel medzi tým, čo žalobca doposiaľ plnil žalovanej (9.161,86 €) a skutočne poskytnutým plnením žalovanou žalobcovi (4.879,51 €), t.j. v sume vo výške 4.876,51 €. Tvrdil, že o skutočnosti, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil sa dozvedel od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v roku 2017, pričom v tomto prípade sa na strane žalovanej jednalo a jedná o úmyselné bezdôvodné obohatenie, nakoľko žalovaná dlhodobo v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje predovšetkým spotrebiteľské úvery a teda bolo jej elementárnou povinnosťou poznať a dodržiavať platné právne predpisy týkajúce sa spotrebiteľských úverov, predovšetkým však v písomných zmluvách uvádzať všeobecné náležitosti, pričom ich neuvedenie nemožno vnímať ináč ako úmyselné konanie žalovaného, čo v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka zakladá desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe poukázal tiež na ustálenú rozhodovaciu prax súdov v zmysle čl. 2 a nasl. CSP, v rámci ktorej súdy opakovane posúdili konanie dodávateľov, ktorí porušujú spotrebiteľské právo, ako úmyselné konanie vedúce k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor spotrebiteľov, čo má za následok desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu. Poukázal na vyššie cit. rozhodnutia súdov.

51. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

52. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

53 Podľa § 456 veta prvá Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

54. Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením.

55. Podľa § 100 ods. 1 Obč. zák., právo sa premlčí ak bolo vykonané v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101-110). K premlčaniu súd prihliadne iba na námietku dlžníka, ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

56. Podľa § 101 Obč. zák., pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

57. Podľa § 107 ods. 1 Obč. zák., právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Jedná sa o subjektívnu premlčaciu dobu.

58. Podľa § 107 ods. 2 Obč. zák., najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenia za desať rokov odo dňa keď k nemu došlo. Jedná sa o objektívnu premlčaciu dobu.

59. Žalovaná vzniesla voči nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia námietku premlčania, ktorú odôvodnila ako je to uvedené vyššie (ods. 4. a 6. odôvodnenia rozsudku).

60. Súd po preskúmaní náležitosti spotrebiteľskej zmluvy v zmysle vyššie cit. právnych ustanovení mal za preukázané tvrdenia žalobcu, že predmetná spotrebiteľská zmluva uzavretá stranami sporu dňa 4.11.2008 neobsahuje zákonné náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. e), g) a i) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a preto je predmetný spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z.). Jedná sa o tieto: e/ celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, g/ konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru a i/ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov tak ako to tvrdí žalobca.

61. K náležitosti e/ celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie súd uvádza, že sa stotožňuje s tvrdením žalobcu, že žalovanou predložený listinný dôkaz Potvrdenie o odfinancovaných peňažných prostriedkoch zo dňa 26.10.2017, z ktorej má byť údajne vyplývať poskytnutie peňažných prostriedkov titulom úveru vo výške 4.979,- EUR je listinou vytvorenou a podpísanou samotnou žalovanou je len v rovine ničím nepotvrdeného tvrdenia žalovanej a nijako osobitne nepreukazujúca takéto tvrdenie, navyše nijako nevyvracajúca tvrdenie žalobcu o skutočnej výplate len sumy 4.879,51 EUR. Tvrdenia žalobcu o výške čerpaného úveru vyplývajú tiež z predloženej listiny a to Zmluvy o úvere, v ktorej časti B) je uvedené, že „Poplatok za uzavretie žiadosti/ zmluvy splatný v deň čerpania úveru: 3 000,00 Sk (99,58 EUR)“; v Zmluve o úvere je tiež uvedené, že „Čerpanie formou jednorazového financovania“; čo aj korešponduje s tvrdením žalobcu o inkasovaní takéhoto poplatku pri poskytnutí úveru žalovaným. Dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania skutočnej výšky žalobcovi poskytnutého úveru je na žalovanej, pričom zo žalovaným predloženej listiny - potvrdenia odfinancovaných peňažných prostriedkov zo dňa 26.10.2017 nie je možné tieto tvrdenia žalovanej overiť.

62. K náležitostiam g/ konečná splatnosť spotrebiteľského úveru a i/ výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov súd poukazuje na to, že v zmluve je uvedený iba počet splátok a jej výška bez toho, aby mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa s konečným termínom splatnosti, čo má za následok neurčitost právneho úkonu, keďže v zmluve v časti B/ je uvedené: splatnosť vždy k 15. dňu v mesiaci“, „prvá splátka je k 15. dňu v mesiaci nasledujúcom po poskytnutí úveru“. Súd je toho názoru, že tento údaj nemožno považovať za presnú časovú a dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru pre túto konkrétnu zmluvu v zmysle vyššie cit. právneho ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch a takéto určenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru je v rozpore s týmto ustanovením, pretože zmyslom tohto ustanovenia bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce mu zo

zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto sa vyžaduje presná časová, dátumová špecifikácia konečnej splatnosti úverov, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Pokiaľ teda samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru, nemožno mať zato, že tento nedostatok možno nahradiť apelovaním na potenciálnu aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určeniu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru matematickými operáciami s iných v spotrebiteľskej zmluve dostupných údajov. Naopak je potrebné trvať na tom, že konečná splatnosť spotrebiteľského úveru musí byť určená konkrétnym časovým okamihom zreteľne tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do úverového vzťahu zohľadniť aj dĺžku jeho riadneho trvania a tým uskutočniť najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi, resp. dodávateľmi (obdobný názor je vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10.12.2012, sp. zn. 16Co/315/2012, sp. zn. 17Co/151/2012 zo dňa 19.09.2012, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/101/2013 zo dňa 22.05.2013). Takéto určenie konečnej splatnosti úveru súd nepovažuje za dojednanie v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch a preto vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 4 ods. 3 cit. zák. o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. K rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia a.s. proti Klára Biróová súd poznamenáva, že požiadavka Smernice je jasná a zreteľná. Okresný súd Dunajská Streda sa nemal pýtať Súdneho dvora EÚ, ako sa má toto ustanovenie vykladať, pretože zo slovného spojenia "výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa" výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Preto Súdny dvor EÚ v Rozsudku C-42/15 správne rozhodol, že Smernica takéto členenie nepožaduje. Opäť, Okresný súd Dunajská Streda sa pýtal Súdneho dvora EÚ nadbytočnú otázku, ktorou sa Súdny dvor EÚ nemal zaoberať v zmysle doktríny acte claire. Požiadavka zákona je od požiadavky smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 (ďalej len „smernica“) odlišná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Niet pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje Smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, teda zákaz odchýlenia od ustanovení Smernice vo vnútroštátnom práve, je zrejmé, že by použil takú terminológiu ako používa Smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu "splátky" pridal slová "istiny, úrokov a iných poplatkov". K výkladu tohto ustanovenia existuje konštantná judikatúra slovenských súdov (potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sžo/61/2015 zo dňa 28. 06. 2016 Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžo / 19 /2012 zo dňa 12.03.2013, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.02.2012, sp. zn. 3S/53/2011-43 desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR), v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Nachádza sa tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a Zákomom. V takom prípade musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, a ak jej priamy účinok poskytnúť nemôže, tak či jej môže priznať nepriamy účinok (teda vykladať Zákon eurokonformne), alebo či jej takýto nepriamy účinok priznať nemôže. Keďže v tomto prípade sa jedná o spor medzi jednotlivcami, nie je možné, aby tunajší súd poskytol Smernici priamy účinok. Súd preto skúma, či jej môže priznať nepriamy účinok, a teda vykladať Zákon eurokonformne. V tomto konkrétnom prípade vnútroštátny súd SR môže skúmať len možnosť nápravného súladného výkladu, pretože text zákona je odlišný od textu Smernice, a výklad Smernice zo strany Súdneho dvora EÚ je odlišný od výslovného znenia Zákona. Nejedná sa tu o priamy účinok, kedy je vnútroštátne právo vypustené a nahradené smernicou. V prípade nepriameho účinku vnútroštátne právo ostáva naďalej v platnosti, nemôže byť vypustené na úkor smernice, vnútroštátny súd ho berie v plnom rozsahu v úvahu a vykladá ho, iba musí skúmať, či ho môže vykladať eurokonformne. Teda nestačí, že Smernica hovorí niečo iné ako Zákon, že Súdny dvor EÚ v Rozsudku C-42/15 uviedol, že Smernica sa má vykladať tak alebo onak, musí to byť jedine vnútroštátny súd, ktorý musí skúmať, či môže podľa vnútroštátnych výkladových metód vykladať vnútroštátne právo, teda zákon) eurokonformne. Vnútroštátne súdy SR v konštantnej judikatúre potvrdenej Najvyšším súdom SR potvrdili, že výklad zákona je taký, že sa vyžaduje členenie splátok na splátky úveru, splátky poplatkov a splátky úrokov, vychádzajúc z jazykového výkladu zákona. Opäť, vnútroštátne súdy vykládali predmetné znenia zákona už v niekoľkých stovkách prípadov a za použitia vnútroštátnych výkladových metód dospeli k záveru, že sa vyžaduje členenie splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov. Vzhľadom na explicitné znenie Zákona v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, by súdy, ak by po Rozsudku C42-15 vyložili toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných

poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, doslova zlomili vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo by nahradili Smernicou, čo je však postup typický pre priamy účinok. Nakoľko sa ale nejedná o priamy účinok, ale účinok nepriamy, takýto postup nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem. Zároveň, výklad Zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je v slovenskom Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v ust. článku 2 ods. 2 ako stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ustanovenie § 4 ods. 2 (§ 9 ods. 2) zákona účinného v čase uzatvárania Zmlúv už bol predmetom výkladu v stovkách prípadoch a v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že sa vyžaduje členenie splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov. Z vyššie uvedeného vyplýva, že predmetným ustanovenia zákona, napriek Rozsudku C-42/15, nie je možné priznať nepriamy účinok. Tým nie je dotknuté právo veriteľov, aby sa domáhali náhrady škody, v prípade, že im vznikne, priamo voči Slovenskej republike, a to vzhľadom na chybnú implementáciu Smernice. Na to, aby bolo možné vykladať Zákon v súlade so Smernicou by bolo potrebné Zákon novelizovať a zosúladiť s textom Smernice, inak by sa jednalo o výklad Zákona contra legem a bola by porušená zásada právnej istoty.

63. Súd mal za to, že právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčané, pretože subjektívna lehota na premlčanie pri uplatnení práva na bezdôvodné obohatenie začína plynúť odo dňa, keď žalobca zistil, že sa žalovaná na jeho úkor obohatila a to je v tomto prípade minimálne od septembra 2017 (kedy podal žalobu na súd žalobca voči žalovanej - spor sa viedol pod sp. zn. 10C/.....). Tieto skutočnosti žalobca potvrdil aj vo svojej výpovedi pred súdom, keď uviedol, že už v marci 2017 sa dozvedel od Občianskeho združenia HOOS, že došlo k porušeniu jeho práv pri uzavretí predmetnej úverovej zmluvy so žalovanou. K premlčaniu práva na vydanie bezdôvodného obohatenia nedošlo ani pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu lehotu, pretože žalovaná v rámci predmetu svojej činnosti dlhodobo poskytuje úvery z vlastných zdrojov a je preto povinná pri vykonávaní tejto činnosti postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou. Napriek tomu pri výkone svojej podnikateľskej činnosti využíva pochybné praktiky, ktorých snahou je obchádzanie zákona. Dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať vyššie označené náležitosti v zmluve, je preto nevyhnutné vyhodnotiť ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia. Táto skutočnosť vyplýva aj z rozhodnutí aj vyššie označených rozsudkov žalobcom súdov týkajúcej sa žalovanej atď., keď už boli právoplatne rozhodnuté spory predmetom, ktorých bolo vydanie bezdôvodného obohatenia na tomto skutkovom základe ako aj určenia neprijateľných podmienok a premlčania. Súd teda vychádzajúc aj z vyššie citovanej rozhodovacej činnosti odvolacích súdov dospel k záveru, že právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v tomto spore nie je premlčané, keďže spotrebiteľská zmluva boli uzavretá 4.11.2008, pričom žaloba bola podaná na súd 4.5.2018 (do elektronickej schránky súdu), t.j. v 10-ročnej premlčacej lehote podľa § 107 ods. 2 Obč. zákonníka. Preto právo žalobcu nie je premlčané ani v subjektívnej 2-ročnej lehote podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ani v objektívnej 10-ročnej lehote.

64. Závazkový vzťah bezdôvodného obohatenia vznikne len ak sa naplnia všetky zákonom ustanovené predpoklady na jeho vznik (ak sa niekto „na úkor iného bezdôvodne obohati“). Základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je vznik majetkového prospechu u obohateného, pričom k zväčšeniu jeho majetku došlo v rozpore s právom uznanými dôvodmi. Dôvod o existencii bezdôvodného obohatenia na strane obohateného musí ponúknuť postihnutý, ktorý žalobou na súde žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. jeho peňažnú náhradu. Na vznik záväzkovo-právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sa nevyžaduje existencia zavinenia, ani existencia protiprávneho úkonu. Zákon vyžaduje len to, aby k bezdôvodnému obohateniu došlo v dôsledku právom uznávaných dôvodov. Súd poukazuje na skutočnosť, že keďže predmetné spotrebiteľské zmluvy uzavreté medzi stranami sporu neobsahujú vyššie označené náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. e), g) a i) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch tak v takom prípade sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. Žalovanej preto vznikol nárok na vrátenie len tých finančných prostriedkov, ktoré žalobcovi reálne poskytla. Žalobca preukázal splnenie svojho zmluvného záväzku na základe predmetnej spotrebiteľskej zmluvy a to Potvrdením zo dňa 26.10.2017 (č.l. 13 - 14), z ktorého vyplýva, že žalobca uhradil žalovanej sumu 9.131,86 €. Žalovaná reálne poskytla žalobcovi peňažné prostriedky v celkovej výške 4.879,51 € a nie 4.979,09 €, keďže žalovaná si odpočítala do schválenej sumy úveru 150.000,- Sk, t.j. 4.979,09 € sumu 99,58 € za poplatok za uzavretie zmluvy. Keďže žalobca

žalovanej uhradil ku dňu rozhodnutia súdu sumu 9.131,86 € (9.131,86 € - 4.879,51 €) a súd vychádzajúc zo záveru, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov z vyššie uvedených dôvodov tak žalobe vyhovel aj v časti uplatňovaného nároku žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia a uložil žalovanej mu zaplatiť sumu 4.252,35 € (výrok III. rozsudku).

65. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

66. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

67. Podľa § 3 Nar. vlády SR č. 586/2008 Z.z., je výška úrokov z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvého dňu omeškania s plnením dlhu.

68. Keďže žalovaná sa dostala do omeškania s plnením dlhu žalobca má nárok podľa vyššie cit. právnych ustanovení aj na úhradu úrokov z omeškania. Súd teda aj v tejto časti žalobe vyhovel a priznal žalobcovi z priznanej sumy aj úroky z omeškania vo výške určenej v § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení platnom v čase začatia omeškania. Súd preto uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.252,35 € od 12.5.2018, t.j. odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanej (č.l. 22 - žaloba bola doručená žalovanej 11.5.2018) do zaplatenia.

69. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

70. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

71. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

72. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov konania voči neúspešnej žalovanej v pomere 100%, keďže žalobca mal vo veci plný úspech. Po právoplatnosti tohto rozsudku o ich výške rozhodne samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 (pätnástich) dní od jeho doručenia na tunajšom súde v dvoch vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní musí byť uvedené, a/ ktorému súdu je určené, b/ kto ho robí, c/ ktorej veci sa týka, d/ čo sa ním sleduje a e/ podpis a uvedenie spisovej značky konania (§ 127 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. (§ 366 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť a v odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§§ 371, 372 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - Exekučný poriadok (§ 220 ods. 1 CSP).